

moeten wij den „reporter” ook als schrijver beoordelen, want hij laat aan de afbeeldingen niet minder dan 58 blz. tekst vooraf gaan. Was dit nodig? – en, zo ja, had dan deze schriftelijke berichtgeving niet nauwkeuriger behoren te zijn?

Ondanks de datering van het werk is uit het boek niet na te gaan wanneer de samensteller de eilanden bezocht, resp. zijn inlichtingen verkregen heeft. Dat b.v. op Bonaire na middernacht geen electrisch licht meer brandt (p. 35) en dat op Sint Maarten geen belastingen geheven worden (p. 47) is thans niet meer juist.

Dat de olievelden aan het meer van Maracaibo *niet* onuitputtelijk zijn (p. 14) is het grote gevaar dat het voortduren der welvaart van Curaçao en Aruba bedreigt. De Curaçaosche Petroleum Mij te 's-Gravenhage werd in 1916 opgericht; de C.P.I.M. en de C.S.M., resp. van 1925 en 1917, zijn te Willemstad gevestigde naaml. vennootschappen (p. 14). JOHN GODDEN (p. 21) ontdekte in 1871 de aanwezigheid van fosphaat op Klein Curaçao, in 1874 op Santa Barbara; de Mijnmaatschappij Curaçao is een Nederlandse N.V., gevestigd te Amsterdam. De *Haematoxylon brasiletto* (niet *Haematoscydon*) levert het verfhout, dat thans niet meer van belang is, maar gedurende een paar eeuwen thuisladingen aan de schepen naar Europa bezorgde (p. 37). De oranje-zwart gevederde vogels heten *troepialen* (p. 29). Dat de broedplaatsen der flamingo's op Bonaire – door de baldadigheid van militairen tijdens den oorlog – enkele jaren achtereen verlaten zijn geweest, wordt niet verteld (p. 40).

Dat het boek mede doet aan het laten voortduren van een aantal bekende misverstanden op natuurwetenschappelijk gebied is alleen maar jammer. Er wordt gesproken van een noordoost-passaat (p. 7) terwijl de wind overheersend uit het Oosten waait; de dichtere plantengroei op Noord-Bonaire (p. 36) is *niet* het gevolg van grotere regenval. Arme onderzoekers, aan wie een paddestoel-hypothese als de voor Curaçao (p. 16) vermelde in de schoenen wordt geschoven! – en dat Bottom op den bodem van den ouden krater van Saba zou liggen, alsmede dat het ravijn naar Fortbaai door uitvloeiende lava gevormd zou zijn (p. 53), voor deze veronderstellingen bestaat nog steeds geen enkele aanleiding. Waarschijnlijk is Bottom de verengelsing van Botte, het kleine plateau waarop de eerste kolonisten zich vestigden. Erger is, dat het vliegveld Soebi Blanco, dat op Bonaire al lang niet meer als vliegveld in gebruik is, geheel verkeerd op de kaart is aangegeven; het tegenwoordige vliegveld (p. 37) is dat ten Zuiden van Kralendijk. Ook de Christoffelberg en St. Johns behoren tot de punten welke te onnauwkeurig op de kaart staan ingetekend. Het Lac (p. 39) ligt natuurlijk niet aan de Westkust, maar aan de Oostkust van Bonaire; op de foto ligt de Tafelberg niet achter de Fuik-Baai maar achter het Spaanse Water, en de tochten naar de Noordkust van Curaçao (p. 24) en naar Spelonk op Bonaire (p. 38) zijn onjuist beschreven. Dat op St. Eustatius en Saba geen vliegvelden konden worden aangelegd (p. 42) is niet wegens de vulkanische maar door de bergachtige bodemgesteldheid – het eerste eiland heeft er trouwens wèl een bezeten. En zou de bodem werkelijk op vrijwel alle eilanden te hard zijn om graven te delven? (p. 13 en 55).

Papiamento (p. 7) is niet van de Indianen afkomstig; zij spraken in 1634 Spaans. Quill (p. 60) is ongetwijfeld de verengelsing van ons